

sõbber olli teisem, panni warsti rided ümber, ütles: sõbber peab sõbra eest kostma, ja läks kasa. Agga kui kaugel? Tee peal miinnes kaddus jubba julgus árra, sammud jáid lüh-hemaks ja ni pea kui kohto ukse tahha ollid sanud, wärrises mees, põris ákkiste ümber ja lippas omma teed; tagasisi joostes húdis ta weel: „kas minna pean teise párrast kimp-po sama? olled sa pahha teinud, siis partanda isse!” Kolmas sõbber olli ilma passumatta kasa tulnud ja astus nüüd temmaga kohto tappa. Siin passus ta temma eest, wabbandas tedda ja püdis keik asjad heaks käända, funni kohtomõistja súallust õigeks ja lahti mõistis. Nüüd olli mehhel arro kä, kes ta sõbber olli. Tahhad sa sõbra leida, siis árra otši neid täie kauside ja kañnuude jurest; kes senna kofko tullewad, nago kárblased pima pütti ümber, ei olle sõbra nimme wåärt; sõbro otši kohto uste taffa, wangifoddadest ja tómwewodi pealt: kes seal sõbrakas jáwad, need on sõbrad; keik teised on täid ja kirbud, kes omma kassu párrast so

lõigi hoidwad, senni kui sinnust middagi immeda on.

Opetus: Meil keikil on kolm sõbra ma-ilmas. Eßimessel, kui illusa lapsel, on mitto nimme: rahha, warra, lust ja rõõm, au, illo ic., meie keige armsam sõbber, agga keige esimenne mahhajátja ja selja pôörja. Teine sõbber, meie suggulased ja sõbrad, kelle peale toetasime, kui kasssi hästi käis, tullewad kül funni surmawodist sadik kasa, agga siis lip-pawad taggasí, ka saggedaste weel hopis en-ne. Kolmas sõbber, kellest meie ellonial suurt luggu ei piidanud, meie ust ja hea süddame tunnistus, need üksí tullewad funni Issanda kohtojárje ette meitega kasa ja näitwad meile sedda, kes meie eest kostab. Teeb temma meid wabbaks, siis olleme õiete wabbad. Sa mõistad jo, kellest ma rágin?

Kitus walle ja laitus tõepalk.

Surem hulk innimesi siin maailmas ar-mastavad illusaid unnenäggusid, kiitwad